

גוג ומגוג עדיין בתהליכים

החלל הוא סופי וצריך לשבור אותו, ולזרוז את ביאת המשיח. והשנייה, שהחלל הוא אינסופי והמשיח יגיע רק כשאלוהים יחליט.

איתן שטיינברג, מלחין ומורה בביה"ס לתיאטרון חזותי: אספתי מאנשים חומרים מוסיקאליים שהם הביאו ועשיתי עריכה. העיבוד המוסיקאלי מהווה קרקע נוחה לעבוד עליה, במוסיקה אין חוכמות. הרעיון המוסיקאלי הוא דומיננטי בע"בורה, יש התערבות בכל פאראמטר, תנועות בזמן, כניסות. בסופו של דבר זה יהיה סוג של אופרה.

פרידה קלפהולץ, תפאורנית ומעצבת תלבושות: העבודה מיועדת לחלל לא קונבנציונאלי, הרעיון העיקרי לעיצוב החלל הוא הפשטה במונח הכי רחב של בתי-כנסת עתי-קים במזרח אירופה. ממש רק הקונסטרוקציה של בית-כנסת כזה. אבל בינתיים אין תקציב, ואני שוברת את הראש כדי לא להתפשר.

אתי בייזקן, עובדת עם הקבוצה בעבודה קולית: מיכל עושה ניסיון שלא נעשה בארץ. אנשים מביאים חומרים והכל יוצא מתוך נקודת מוצא אחת. מי שבה לראות חייב להביא, שהוא בא לראות תהליך של עבודה ולא תוצאה. ענת בר-דוד

הם מתכנסים בחדרי חדרים, הלך שחקנים, הלך רקדנים, חלקם אמנים פלאסטיים. תחת הכותרת "גוג ומגוג" ובהנחייתה של הבמאית מיכל גוברין הם מחפשים. מה הם מחפשים ולמה? אף אחד עוד לא יודע בדיוק, וזה כנראה חלק מהעניין. בתהליך של אימפרוביזציה, בתנאי מעבדה, הם עובדים עם טקסטים, בתנועה ובקול, על משהו שמתקשר לרומאן של מרטין בובר, "גוג ומגוג". הרומאן מתייחס אל האידיאה של משיח ביהדות ומתאר מחלוקת בין שתי תפיסות חסידיות בחצרות של אדמו"רים בפולין על רקע מלחמות נאפוליאון.

עליזה עליון ישראל, מחזאית ומורה ביה"ס לתיאטרון חזותי:

הלכנו על המקורות שעליהם הסתמך מרטין בובר. השימוש הוא בטקסטים חסידיים ותפילות. אנחנו לא מתעסקים בשום דבר שהוא קבלי. כל מה שאנחנו רוצים לעשות, זה לנסות את האנרגיה המאוד מופנמת של כל משתתף בתפילה. אני חושבת שאם יש על הבמה אנרגיה מסוימת, אפשר להעביר אותה לקהל. קיימת סכנה שלא נמצא איך.

דורון לבנה, צייר ומורה בבצלאל: אנחנו רוצים להבהיר לצופים את המחלוקת ואת התפיסות, ועדיין לא מצאנו את הדרך. זה שלב התחלתי של התנסות. למי חלוקת יש גם שתי תפיסות שונות של חלל, אחת שעבורה